

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Sžf/81/2012
Identifikačné číslo spisu:	1011200981
Dátum vydania rozhodnutia:	17.12.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Baricová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:1011200981.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Baricovej a členov senátu JUDr. Milana Moravu a JUDr. Jarmily Urbancovej, v právnej veci žalobcu O. bytom S., IČO: XXXXXXXX, zastúpeného JUDr. Ivetou Rajtákovou, advokátkou, so sídlom Štúrova 20, v Košiciach, proti žalovanému Ministerstvu financií Slovenskej republiky, so sídlom Štefanovičova 5, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného č. MF/10117/2011-71, zo 07. marca 2011, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave, č. k. 1S/96/2011-96 z 13. septembra 2012, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu Bratislave, č. k. 1S/96/2011-96 z 13. septembra 2012 z m e ň u j e tak, že žalobu z a m i e t a .

Účastníkom náhradu trov konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave (ďalej ak „krajský súd“) zrušil podľa § 250j ods. 2 písm. a/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) rozhodnutie žalovaného č. MF/10117/2011-71 zo 07. marca 2011, v spojení s rozhodnutím býv. Daňového riaditeľstva Slovenskej republiky č. I/223/12626-126491/2010/992517-r z 13. decembra 2010 a vec vrátil žalovanému na nové konanie. Žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania 380,18 eura.

Z odôvodnenia rozsudku krajského súdu vyplýva, že vychádzal z dôvodov žaloby, v ktorej žalobca uviedol, že rozhodnutiu predchádzala daňová kontrola zo strany Daňového úradu Košice V. týkajúca sa dane z pridanej hodnoty, ktorú vykonali zamestnankyne Daňového úradu Prešov I., čo žalobca namietal a domáhal sa vyslovenia porušenia svojho práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Namietal tiež, že daňová kontrola je vykonávaná po lehote, ktorú zákona č 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v účinného do 31. decembra 2011 (ďalej len „zákon o správe daní“ alebo „zákon č. 511/1992 Zb.“), pre výkon daňovej kontroly stanovuje. Podľa názoru žalobcu postupom daňového úradu došlo k porušeniu ustanovenia § 3 a § 24 zákona o správe daní týkajúcich sa miestnej príslušnosti, a tým bolo porušené právo žalobcu na právnu ochranu. Poukázal ďalej na to, že o jednej takejto námietke bolo rozhodnuté rozhodnutím Najvyššieho súdu

Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) sp. zn. 3Sžf/9/2007 tak, že rozhodnutie Daňového úradu Košice V. bolo zrušené. Na základe kontroly vydal žalovaný 13 platobných výmerov, ktorými určil rozdiel dane z pridanej hodnoty. Na základe opravných prostriedkov bolo 8 zrušených a ďalších 5 zrušených nebolo. Žalobca podal návrh na obnovu konania po doručení nálezů Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „ústavný súd“) sp. zn. ÚS 118/08. Niektoré platobné výmery boli zrušené, pričom z nich sa stalo právoplatnými. Jeden z nich je predmetom žaloby. Žalobca poukázal na nález Ústavného súdu, z ktorého vyplýva, že daňová kontrola vykonaná pracovníkmi Daňového úradu Prešov I. nebola zákonná. Žalovaný však tvrdil, že platobné výmery neboli vydané na základe tejto daňovej kontroly.

Krajský súd sa oboznámil aj s rozsiahlym vyjadrením žalovaného, ktorý v prvom rade namietal nedostatok aktívnej legítimácie žalobcu, pretože účastníkom daňového konania bol O., S., IČO: XXXXXXXX, DIČ: XXXXXXXXXX a žalobu podala fyzická osoba O.. Namietal tiež, že daňový subjekt v rámci daňovej kontroly nespôlupracoval, preto nemôže tvrdiť, že kontrolná skupina zasiahla do jeho práv tým, že sa oboznámila s účtovnými dokladmi napriek tomu, že nebola miestne príslušná. Daňový subjekt nepredložil doklady, preto správca dane prešiel do procesu určenia dane podľa pomôcok a postupoval podľa § 29 ods. 6 zákona č. 511/1992 Zb.. Na tento proces sa nevzťahujú lehoty podľa § 30a ods. 7 citovaného zákona a neaplikujú sa ustanovenie § 15 ods. 5 a 6 citovaného zákona.

Krajský súd preskúmajúc zákonnosť rozhodnutia vydaného Ministerstvom financií Slovenskej republiky č. MF/10117/2011-71 zo 07. marca 2011, ktorým bolo potvrdené odvolaním napadnuté rozhodnutie býv. Daňového riaditeľstva Slovenskej republiky č. I/223/12626-126491/2010/992517-r z 13. decembra 2010, ktorým bola zamietnutá žiadosť daňového subjektu o povolenie obnovy konania ukončeného právoplatným rozhodnutím Daňového riaditeľstva Slovenskej republiky č. I/223/3970-77380/2007/991545-r zo dňa 12. októbra 2007, ktorým Daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky zamietlo dôvodnosť odvolania proti platobnému výmeru, ktorým bol žalobcovi určený rozdiel dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie júl 2001 v sume 74.734,- Sk z administratívneho spisu zistil, že daňový subjekt podal návrh na obnovu konania ukončeného právoplatným rozhodnutím Daňového riaditeľstva Slovenskej republiky č. I/223/3970-77380/2007/991545-r zo dňa 12. októbra 2007. Podľa názoru daňového riaditeľstva neboli splnené dôvody na obnovu konania podľa § 51 ods. 1 písm. a/ a d/ zákona č. 511/1992 Zb. daňový subjekt ako nové skutočnosti uvádzal nález Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veci sp. zn. II. ÚS 118/08-61 zo dňa 10. decembra 2009, ktorý mal vplyv na vydanie 13 platobných výmerov a z ktorého vyplýva, že zamestnanci správcu dane - Daňového úradu Košice V. nemohli rozhodovať, pretože riaditeľ Daňového úradu Košice V. nerozhodol o námietke zaujatosti rozhodnutím podľa § 24 ods. 4 zákona č. 511/1992 Zb.. Ako dôvod na obnovu konania uviedol, že daňové kontroly neboli vykonané miestne príslušnými zamestnancami správcu dane. Z administratívneho spisu vyplýva, že daňová kontrola na dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie február - december 2001, január 2002 a december 2000 bola začatá dorúčením oznámenia o výkone kontroly. Výkonom boli poverení pracovníci Daňového úradu Prešov I. Žalobca podal proti zamestnancom Daňového úradu Košice V. námietky. Podľa obsahu išlo o námietku proti postupu riaditeľa Daňového úradu Košice V. pre vydanie poverenia na výkon daňových kontrol pre zamestnancov Daňového úradu Prešov I. Žalobca podal ústavnú sťažnosť pre porušenie čl. 13 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej aj „ústava“) a práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci sp. zn. 3Sžf/34/2008, ktorú ústavný súd uznesením z 09. júla 2008, č. k. IV. ÚS 240/09-33 odmietol ako nedôvodnú.

Krajský súd citujúc ustanovenia § 51 zákona č. 511/1992 Zb., ktorý upravuje podmienky pre povolenie obnovy konania a podľa ktorého je potrebné označiť nové skutočnosti, ktoré účastník konania nemohol uplatniť bez svojho zavinenia, za takéto dôkazy považoval žalobcom označený nález Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veci sp. zn. ÚS 118/08 pre porušenie základných práv na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie v konaní vedenom na Najvyššom súde Slovenskej republiky pod sp. zn. 3Sžo-KS 43/2006, v ktorom ústavný súd konštatoval, že v danom prípade bol postup správneho orgánu v rozpore s ustanovenia § 3 a § 24 zákona o správe daní a poplatkov, čo znamená porušenie práva sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu. V preskúmvanej veci teda ústavný súd dospel k záveru, že rozhodnutie vo veci samej bolo výsledkom konania, ktorému predchádzala nezákonná kontrola z dôvodu nesprávneho zloženia kontrolnej skupiny. Krajský súd konštatoval, že právny názor vyjadrený v náleze ústavného súdu treba rešpektovať, a preto rozhodnutie správneho orgánu zrušil a vec vrátil správne

orgánu na nové konanie podľa § 250j ods. 2 písm. a/ OSP.

K námietke žalovaného ohľadom nedostatku aktívnej procesnej legitímácie žalobcu krajský súd zaujal stanovisko, že z žaloby je dostatočne zrejmé, že ide o totožný subjekt, ktorý bol účastníkom daňového konania, a preto túto námietku považoval za irelevantnú.

O trovách konania rozhodol súd podľa § 250k ods. 1 OSP tak, že v konaní neúspešný žalovaný je povinný uhradiť žalobcovi trova konania - súdny poplatok a trovy právneho zastúpenia za 2 úkony právnej pomoci a 2 x paušál.

Proti tomuto rozsudku sa odvolal žalovaný podaním zo dňa 29. októbra 2012 a namietal nesprávne právne posúdenie veci. Predmetom sporu v rámci obnovy konania bolo posúdenie otázky, či bolo možné u žalobcu vykonať daňovú kontrolu zamestnancami iného daňového úradu, než ktorý je jeho správcou dane. Krajský súd vychádzal z nálezů Ústavného súdu Slovenskej republiky, č. k. II. ÚS 118/08-61 z 10. decembra 2009, podľa ktorého postupom riaditeľa daňového úradu došlo k obídeniu § 3 a § 24 zákona o správe daní týkajúcich sa miestnej príslušnosti správcu dane a vylúčenia zamestnancov správcu dane z daňového konania. Ústavný súd ako aj krajský súd vychádzali z predpokladu, že žalobca podal námietku zaujatosti proti všetkým zamestnancom Daňového úradu Košice, a že daňové kontroly u žalobcu boli vykonané. Žalobca však takúto námietku zaujatosti nepodal, preto riaditeľ daňového úradu o nej nemohol rozhodnúť. Žalobca po 25. máji 2005 podal námietku zaujatosti proti zamestnancom povereným vykonaním kontroly a riaditeľovi. O nich bolo rozhodnuté zákonným spôsobom. Riaditeľ daňového úradu požiadal Daňové riaditeľstvo SR, aby vykonaním kontrol u žalobcu boli poverení zamestnanci organizačne začlenení na iný daňový úrad. Tento postup najvyšší súd neposúdil ako nezákonný. Vyplyva to z rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Sžo/101/2010, z 26. októbra 2010, podľa ktorého keď právnu subjektivitu má iba Daňové riaditeľstvo SR je oprávnené konať v štátnozamestnaneckých a pracovnoprávných vzťahoch aj keď jednotliví zamestnanci vykonávajú svoju prácu na daňových úradoch. Vychádzajúc z uvedeného právneho názoru vykonaním daňových kontrol môže byť poverený aj zamestnanec iného daňového úradu.

Rovnako nesprávny je podľa žalovaného i záver krajského súdu o tom, že bola vykonaná daňová kontrola. Realizácia daňovej kontroly si vyžaduje poskytnutie súčinnosti kontrolovaného daňového subjektu, predloženie daňových a účtovných dokladov. Žalobca nepredložil žiadne doklady a do zápisnice z ústneho pojednávania zo dňa 11. júla 2006 uviedol, že žiadne doklady nepredloží. Preto možno konštatovať, že kontrola fakticky nebola vykonávaná. Neposkytnutie dokladov je vždy vyhodnotené ako neposkytnutie súčinnosti, čo má za následok určenie dane podľa pomôcok.

Ministerstvo financií rozhodovalo v druhom stupni o povolení mimoriadneho opravného prostriedku, pričom právoplatne rozhodlo o zamietnutí návrhu na povolenie obnovy konania. Aj v daňovom konaní platí, že o právoplatne rozhodnutej veci nemožno rozhodovať znova. Výnimku tvoria mimoriadne opravné prostriedky, ktorými sa dosahuje náprava právoplatných rozhodnutí. Dôvodom pre takýto postup je však existencia závažných skutočností, ktoré spochybňujú správnosť a spravodlivosť rozhodnutia. Skúma sa teda či existuje nový dôkaz a možnosť jeho vplyvu na výsledok konania..

Navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave, č. k. 1S/96/2011 zo dňa 13. septembra 2012 zmenil a žalobu zamietol.

Žalobca sa k odvolaniu nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 212 ods. 1 OSP) preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní žalovaného (§ 246c ods. 1 veta prvá OSP v spojení s § 212 ods. 1 OSP) bez nariadenia pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá OSP) s tým, že miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku boli oznámené najmenej päť dní pred jeho vyhlásením na úradnej tabuli súdu a na webovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je dôvodné a že krajský súd, ak zrušil rozhodnutie žalovaného, vec nesprávne právne posúdil. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 22. augusta 2012 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP v spojení s § 212 ods. 1 OSP).

Podľa čl. 1 ods. 1 veta prvá Ústavy Slovenskej republiky Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát.

Podľa čl. 2 ods. 2 ústavy štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť

postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1, 2 OSP).

Pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia je rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 OSP).

V správnom súdnictve prejednávajú sudy na základe žalôb prípady, ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 OSP).

Podstatou správneho súdnictva je ochrana práv občanov a právnických osôb, u ktorých sa rozhodovalo v správnom konaní; ide o právny inštitút, ktorý umožňuje, aby sa každá osoba, ktorá sa cíti byť rozhodnutím, či postupom orgánu verejnej správy poškodená, dovolala súdu ako nezávislého orgánu a vyvolala tak konanie, v ktorom správny orgán už nebude mať autoritatívne postavenie, ale bude účastníkom konania s rovnakými právami ako ten o koho práva v konaní ide.

Predmetom prieskumu v tomto súdnom konaní je napadnuté rozhodnutie vydaného Ministerstvom financií Slovenskej republiky dňa 07. marca 2011, ktorým bolo potvrdené vyššie označené rozhodnutie býv. Daňového riaditeľstva Slovenskej republiky zo dňa 13. decembra 2010, ktorým bola zamietnutá žiadosť daňového subjektu (žalobcu) o povolenie obnovy konania rozhodnutia Daňového riaditeľstva Slovenskej republiky č. I/223/3970-77380/2007/991545- r z 12. októbra 2007. Žalobca ako nové skutočnosti alebo dôkazy, ktoré mohli mať podstatný vplyv na výrok rozhodnutia a nemohli sa v konaní bez zavinienia účastníka konania uvádzať nález Ústavného súdu Slovenskej republiky, č. k. II. ÚS 118/08-61 z 10. decembra 2009.

Žalobca odvolávajúc sa na obsah vyššie uvedeného nálezu ústavného súdu vidí porušenie zákona pri obídení ustanovení § 3 a § 24 zákona o správe daní pri kreovaní kontrolnej skupiny zameranej na preradenie alebo zistenie daňovej povinnosti žalobcu na DPH za príslušné zdaňovacie obdobie, čo v konečnom dôsledku spôsobuje nezákonnosť začatej daňovej kontroly a absenciu podmienok na určenie predmetnej dane podľa pomôcok. Žalobca poukázal na skutočnosť, že po uplynutí zákonnej lehoty na vykonanie daňovej kontroly, nebol povinným zamestnancom správcu dane poskytovať súčinnosť a predkladať doklady potrebné k zisteniu daňovej povinnosti na DPH. Žalobca ako rozhodujúcu skutočnosť pre posúdenie dôvodnosti návrhu na obnovu konania považuje vyššie označeným nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky za rozhodnutie, ktoré môže mať podstatný vplyv na výrok rozhodnutia vydaného v konaní obnovy, ktorého sa domáha.

Naopak, žalovaný nevidel povinnosť bezvýhradného aplikovania právneho záveru obsiahnutého v nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. ÚS 118/08-61 z 10. decembra 2009 z dôvodu neexistencie skutkových predpokladov (v prejednávanej veci), z ktorých uvedený právny záver vychádza.

Podľa § 51 ods. 1 zákona č. 511/1992 Zb. v znení platnom v čase vydania rozhodnutia, konanie ukončené právoplatným rozhodnutím okrem rozhodnutia, ktorým sa rozhodnutie zmenilo mimo odvolacieho konania (§ 55 ods. 3) a rozhodnutie o námietke (§ 50 ods. 3) sa obnovy na žiadosť účastníka konania alebo z úradnej moci, ak:

- a) vyšli najavo nové skutočnosti alebo dôkazy, ktoré mohli mať podstatný vplyv na výrok rozhodnutia a nemohli sa v konaní uplatniť bez zavinienia účastníka konania,
- b) rozhodnutie bolo vydané na základe dôkazov, ktoré sa ukázali ako nepravdivé, alebo rozhodnutie sa dosiahlo trestným činom,
- c) rozhodnutie záviselo od posúdenia predbežnej otázky, o ktorej príslušný orgán rozhodol inak.

Podľa odseku 2 citovaného ustanovenia, žiadosť o obnovu konania sa podáva u správcu dane, ktorý vo veci rozhodol v 1. stupni.

Podľa § 51 ods. 4 zákona č. 511/1992 Zb. v znení platnom v čase vydania rozhodnutia, v žiadosti obnovu konania musí byť uvedený dôvod žiadosti podľa odseku 1, dôkazy preukazujúce odôvodnenosť

žiadosti a dodržanie lehôt podľa odseku 3.

Žiadosť musí byť podaná do 6 mesiacov odo dňa, kedy sa žiadateľ preukázateľne dozvedel o dôvodoch obnovy, najneskôr však do troch rokov odo dňa právoplatnosti rozhodnutia, ktorého sa obnova konania týka. Tieto lehoty nemožno predĺžiť ani odpustiť zmeškanie (§ 51 ods. 3 zákona č. 511/1992 Zb.).

Jednou zo záruk právnej stability vzťahov založených správnym rozhodnutím je záväznosť a nezmeniteľnosť právoplatného rozhodnutia. Zákon tu má na zreteli nielen takzvanú formálnu právoplatnosť, ale aj materiálnu právoplatnosť. Výnimku tvoria prípady označované ako mimoriadne prostriedky, medzi ktoré patrí aj obnova konania, ktorými sa dosahuje náprava právoplatných správnych rozhodnutí. Dôvodom pre takýto postup je existencia závažných skutočností, ktoré spochybňujú správnosť a spravodlivosť rozhodnutia. Spravidla pôjde o nedostatočné zistenie skutkového stavu alebo porušenie takých procesných podmienok, ktoré vyvolávajú pochybnosti o objektivite správneho konania.

Obnova konania ako mimoriadny opravný prostriedok je inštitút, úlohou ktorého je odstrániť nedostatky v zistení skutkového stavu veci, alebo nedodržaní niektorých procesných podmienok. Inštitút obnovy konania, táto umožňuje prekonať prekážku rei iudicate.

Na to, aby bolo možné vyhovieť návrhu na obnovu konania, sa vyžaduje existencia aspoň jedného z taxatívne stanovených dôvodov na obnovu konania. V rámci obnovy konania nie sú prípustné iné dôvody, a preto, ak by boli uplatnené takéto dôvody, správny orgán by musel takýto návrh zamietnuť. Novými skutočnosťami alebo dôkazmi sa rozumejú také skutočnosti alebo dôkazy, ktoré účastník v pôvodnom konaní nemohol uplatniť vôbec, pretože ich v tom čase nepoznal, alebo ich bez vlastnej viny nemohol uplatniť, zároveň treba zdôrazniť podstatnú okolnosť, že novými skutočnosťami sú len také skutočnosti, ktoré nastali do vydania pôvodného rozhodnutia správneho orgánu, pretože len na tieto okolnosti mohol správny orgán prihliadať. Ďalšou podmienkou na obnovu konania je, že nové skutočnosti a dôkazy mohli mať podstatný vplyv na rozhodnutie. Túto okolnosť musí vždy posúdiť správny orgán podľa konkrétnych okolností prípadu.

Z tohto pohľadu výkladu obnovy konania ako právneho inštitútu, dospel najvyšší súd k záveru, že nález ústavného súdu, ktorý rieši porovnateľný právny prípad v inom konaní nemôže byť novou skutočnosťou zakladajúcou zákonný dôvod obnovy konania, nakoľko skutočnosť, že ústavný súd posúdil právnu otázku, ktorú odvolací súd posúdil v inej veci inak, nespĺňa zákonné podmienky prípustnosti obnovy konania, ktorou sú existencia tejto skutočnosti v čase vydania napadnutého rozhodnutia správneho orgánu a priamy právny dopad, ktorý by ako doteraz nepoužitá skutková okolnosť, alebo dôkaz, mohla mať podstatný vplyv na rozhodnutie.

Nemožno tiež opomenúť, že v obdobných veciach Ústavný súd Slovenskej republiky vyslovil právny názor, v ktorom sa nestotožnil s námietkami žalobcu o tom, že správca dane nemohol podať návrh na delegáciu podľa § 4 zákona o správe daní a poplatkov (napr. vo veciach sp. zn. I. ÚS 192/08, sp. zn. III. ÚS 386/08, sp. zn. II. ÚS 137/2010-28, či sp. zn. II. ÚS 159/2011). V týchto veciach ústavný súd právny názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo vzťahu k zákonnosti postupu riaditeľa miestne príslušného daňového úradu pri poverení daňových kontrolórov na výkon daňovej kontroly, ako zamestnancov daňovej správy zaradených pre výkon štátnej služby na úseku správy daní u iného správcu dane, po predchádzajúcom súhlase býv. Daňového riaditeľstva Slovenskej republiky, ako spoločne nadriadenému orgánu a zamestnávateľa zamestnancov daňových úradov v jeho pôsobnosti, považoval za ústavne akceptovateľný, nemajúci znaky výkladovej svojvoľnosti a ústavnej nekonformnosti.

V tomto ohľade a s prihliadnutím na osobitné okolnosti konkrétneho prípadu, možno považovať judikovanie právneho názoru vyplývajúceho z nálezu Ústavného súdu, č. k. II. ÚS 118/08-61 z 10. decembra 2009 za ojedinelé vybočenie z prevažujúcej ustálenej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, s poukazom na vyššie uvedené, zmenil pre nesprávne právne posúdenie veci rozsudok Krajského súdu postupom podľa ustanovenia § 250ja ods. 3 vety druhej OSP a § 220 OSP a žalobu ako nedôvodnú zamietol.

O trovách odvolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 250k ods. 1 OSP tak, že neúspešnému žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, žalovaným ani účastníkom konania náhrada trov konania neprináleží zo zákona.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok **n i e j e** prípustný.